

HEKTORKA

a její vesmírné dobrodružství

Veronika Francová
ilustroval Nikkarin

FRAGMENT

Hektorka a její vesmírné dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Francová
Hektorka a její vesmírné dobrodružství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

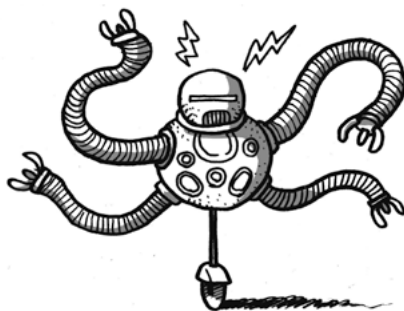

ALBATROS MEDIA a.s.

HEKTORKA

a její vesmírné dobrodružství

Napsala Veronika Francová

Ilustroval Nikkarin

FFRAGMENT

1.

Bastafánův nečekaný objev

LOYDYN-HINDUOV-SENUN-HEILA-KIIN

Tak to alespoň bylo napsáno na té věci, kterou Hektorce přinesl pes Bastafán, když ho odpoledne venčila na louce za sídlištěm. Tohle mu bylo podobné. Vždycky někde něco vyčmuchał, vyhrabal a s vítězoslavným vrtěním ocasu přinesl a položil své paničce k fialovým teniskám se žlutými tkaničkami. Obvykle nosil různé zbytky starých rachejtlí, špinavé dětské rukavice nebo špunty od šampaňského, které zůstaly pohožené v trávě či zahrabané v zemi jako pomníčky loňského silvestra. Dnešní nález byl však něco úplně jiného. Na první pohled se zdálo, že je to malé zrcátko. Hektorka ho vzala do dlaně a natočila ke svému obličejí. Jenomže když se do něj podívala, v místě, kde by se měl odrážet její lehce pihatý nos, spatřila jen ten podivný nápis.

LOYDYN-HINDUOV-SENUN-HEILA-KIIN. Hektorka tomu tedy ani za mák nerozuměla. A Bastafán už vůbec ne.

Když to ale někdo napsal, něco to znamenat musí, pomyslela si. Nejspíš je to nějakým cizím jazykem. Ale kde se tady takové zrcátko vzalo? Spadlo z nebe? Nebo jenom někomu vypadlo z kapsy? Hektorka se bezděčně rozhlédla kolem sebe, jako by čekala, že majitele zahlédne někde poblíž. Na dohled však kromě káněte kroužícího nad lesem nikdo nebyl. Jistě, dotyčný ho mohl ztratit už včera nebo třeba minulý týden, ale na to, aby šlo o nějakou delší dobu, bylo málo špinavé, uvažovala dál. Kdyby věděla, co nápis znamená, dopátrat se, kdo ho napsal, už by možná nemuselo být tak nemožné.

Hektorka s Bastafánem v patách pospíchala z louky co nejrychleji domů, aby mohla zadat nápis do tatínkova počítače. Doufala, že se tak dozví něco víc. V předsíni ze sebe rychle shodila bundu a boty a vyběhla po schodech do druhého patra. Jen tak tak, že nepřevrhla žehlicí prkno, které stálo v cestě, když se jako velká voda přihnala do pracovny. Nacvičeným pohybem palce u nohy zapnula počítač. Otevřela Google překladač a do levého okna bleskurychle naťukala pět neznámých slov. Enter. Zadržela dech, jako by se chystala skočit do vody... a – – – nic. Jindy vševědoucí pomocník si nevěděl s rozšifrováním rady. Zmohl se jen na zoufalé hlášení: Jazyk nerozpoznán.

To je tedy záhada, řekla si Hektorka a podívala se zamýšleně z okna směrem k louce.

„Děti, večeře!“ zavolala maminka z kuchyně.

Hektorka zrovna přešla s nepořízenou z pracovny do svého pokoje, který se nacházel na druhém konci chodby. Na jednu stranu byla zklamaná, že se jí nepodařilo nic zjistit, ale na druhou stranu byla ještě odhodlanější pokračovat v pátrání a přijít tomu tajemství na kloub. Zasunula zrcátko do svého tajného šuplíku, který by se dal zamknout, kdyby neztratila klíček, a sešla po schodech dolů. Když pak seděla s rodiči u stolu a sváděla zápas se špagetami, nepřestávala si nad tím vším lámat hlavu.

„Vendéline, odlož prosím tě ten časopis, alespoň když jíme!“ okřikla maminka Hektorčina mladšího bratra, který jako obvykle spolu s jídlem hltal očima Úžasného Spidermana. „Vždyť ty z těch komiksů jednou dočista zblbneš.“

„Počkej, počkej, poslední stránka!“

„Představte si, co se mi dneska stalo. V práci někdo rozbil tiskárnu a já jsem musel všechny objednávky vyplňovat ručně. To už jsem nedělal nejmíň dvacet let. Pochybuju, že to po mně někdo přečte. To budou zase zmatky,“ vyprávěl mezitím tatínek a schovával přitom noviny pod stůl, aby mu je maminka také nechtěla zabavit. Ale Hektorka jeho láteření moc neposlouchala.

„No, a jak ses měla dneska ty, Hektorko? Co bylo ve škole?“

LOYDYN-HINDUOV... Třeba je to šifra a písmena jsou jenom nějak přeházená...

„Co to s tebou dneska je? Stalo se něco?“ vyptával se tatínek, když si všiml jejího nepřítomného výrazu.

A jak že to bylo dál? **SENUN-HEILA**, nebo to bylo **NEILA**? Možná by to šlo číst pozpátku – **NUNES-ALIEH**... ne, to je nesmysl.

„Hektorko!“

„Cože? Ne, nic se nestalo.“

Hektorka dobře věděla, že rodiče by zrcátko s nesrozumitelným vzkazem nepovažovali za důležité, a proto neztrácela čas vysvětlováním. S tímhle si bude muset poradit sama. Lépe řečeno sama s Bastafánem.

Zatímco byla rodina plně zaměstnaná jídlem, Bastafán rychle zhltl svoji porci granulí *Duo králík-kuře* a nepozorovaně odběhl do Hektorčina pokojíčku, kde pokračoval v pátrání na vlastní pěst. Nebo spíš na vlastní tlapku. Začal tím, že rozhrabal hezky složenou hromádku vyžehleného oblečení a v zápalu zběsilého hledání pak shodil stojan na noty. Nakonec ještě vytahal ven všechny věci, které byly uloženy pod postelí. A právě mezi těmito zapomenutými hračkami a sešity to konečně našel. Bastafán dobře věděl, že to tu někde muselo být. Sám se sebou spokojený vyskočil na postel a čekal, až se Hektorka vrátí, aby se mohl se svým novým objevem pochlubit.

A opravdu, netrvalo dlouho a Hektorka – pod záminkou, že si jde dělat domácí úkoly – přispěchala do pokoje. Bastafán seskočil z postele a hned k ní natahoval tlamu s nalezeným pokladem v zubech a nadšeně přitom funěl.

„Copak jsi to našel, ty můj malej chlupatej smetáčku? No ne, to je přece ten UFO-český slovník, co jsem dostala před dvěma lety od bratrance Bořka k Vánocům! Jak jsem

na něj mohla zapomenout?! Ty jsi ale hlava, to je přesně to, co potřebujeme! No jasně, kde jinde bychom to měli hledat?!”

Bastafán pyšně zavrtěl ocasem a nechal se podrbat za ušima. Hektorka se dychtivě vrhla do překládání. Bastafán byl tak rozrušený, že jí málem poslintal rameno, když si sedala na zem, aby si mohla knihu rozložit do klína.

„**TAK... MY... NALÉZT... VY... KONEČNĚ,**“ překládala Hektorka nahlas, zatímco Bastafán mlčel a jen ji zaujatě sledoval.

A bylo to. *Tak my nalézt vy konečně.* Skutečně, ta slova ve slovníku byla, černá na bílém, a navíc ještě podle abecedy. Teď už tedy slovům rozumí, ale co to má pro pána Marcipána znamenat? I Vendelín, který chodí teprve do první třídy, ví, že takhle nevypadá správná věta. Ne, je třeba s ní něco udělat. Je třeba jednotlivé části nějak poskládat a uhladit. Hektorka je bystré děvče a na řešení přijde skoro ihned.

„Tak jsme vás konečně našli. O tom není pochyb, ale... Bastafáne, jak můžeme vědět, kdo nás našel, když nevíme, kdo nás hledal?“ vytrysknul rázem celý gejzír nových otázek, se kterými si Hektorka nevěděla rady. Poslali jim zprávu skutečně nějakí **UFONI**? Co jsou asi zač a kde se tu vzali? A co když je zpráva určena někomu jinému a ona bude označena za zlodějku? *Těžko někdo může tvrdit, že mu zrcátko patří a že jsem mu ho ukradla, když leželo pohozené na louce*, řekla si nakonec. *A navíc za to stejně může ten nenapravitelný čmuchal Bastafán.*

Pak bylo načase, aby se Hektorka doopravdy pustila do domácích úkolů. Když ale otevřela sešit se slovními úlohami o prodeji jablek a rýpání záhonů, zjistila, že se vůbec nedokáže soustředit. Přece jen na zprávu z vesmíru nenarazíte každý všední den a o svátcích také jen zcela výjimečně. Raději si vytáhla z poliček všechny časopisy a encyklopedie o vesmíru, které měla, a prolistovala je. Nic skutečně užitečného v nich ale nenašla. Potom už bylo hodně hodin a rodiče poslali Hektorku i Vendelína do hajan.

Jenže v Hektorčině hlavě to stále vypadalo jako v úlu, kde včelky bzučí jedna přes druhou. Nemohla na ten vzkaz přestat myslet. Jak může pro všechno na světě dneska usnout? Dlouho se neklidně převalovala na posteli ze strany na stranu. Záhadné zrcátko měla schované pod polštářem, jako by se bála, že by se jí mohlo přes noc někde ztratit. Nakonec se trochu uklidnila rozhodnutím,

že o svém objevu poví zítra kamarádům ve třídě, aby na záhadu nebyla úplně sama. Možná by se pak mohla poradit také s panem učitelem.

S touhle myšlenkou konečně usnula. Ale jen stěží bychom mohli její spánek označit za klidný. Zbytek noci totiž strávila na palubě vesmírné lodi, která se nebezpečně houpala, a navíc na ni ze všech stran útočily příšery s vysavačem místo nosu!

„Hektorko, Vendelíne, vstávat!

Už je sedm hodin,

kdo bude dál vylehávat,

z postele ho shodim!“ budila ráno maminka děti svojí oblíbenou písničkou. Hektorka, která jako jediná z rodiny měla hudební sluch, mamčin ranní popěvek odjakživa nesnášela kvůli jeho strašlivé melodii. Vendelín si píseň taky nikdy nezamiloval, ale hlavně proto, že měl špatné zkušenosti s jejím obsahem.

Hektorka otevřela oči. Uff, dneska pro ni byla budicí písnička vysvobozením. Ještě teď slyšela, jak se k ní ty příšery blížily a hrozivě hučely. Naštěstí to byl jenom sen. Ale pak na chvíli znejistěla – co když se jí *jenom zdálo* i o nalezeném zrcátku? Rychle vklouzla rukou pod polštář. Bylo tam. Vylezla z postele a v pyžamu vyrazila do koupelny. Cestou se ještě trochu polekala, když na chodbě zakopla o vysavač.

Hektorka i Vendelín odmalička nejráději snídali čokoládové lupínky s mlékem. Kdyby maminka, která nechtěla, aby se jim ze sladkostí zkazily zuby, krabici vždycky včas nesebrala, spořádali by ji celou naráz. Mohli se po nich doslova utlouct. Ovšem nejlepší na lupínkách byly malé figurky, které se do každého balení přidávaly. Pravda, Hektorka už byla na takové hračky trochu velká, ale stejně ji vždycky zajímalo, co tam bude. A co teprve Vendelín! O něm už všechny děti věděly, že vlastní ohromnou sbírku postaviček různých vodních velbloudů, tříokých pirátů, chobotnatých chobotnic a bůhví čeho ještě. Všechny ty poklady si vystavoval na poličku nad postelí, která byla sice původně určená na knížky, ale tenhle účel nikdy neplnila.

„Supééér! Marfani! Ty ještě nemám!“ převrhl málem Vendelín láhev s mlékem, když se natahoval pro dosud nenačatou krabici křupek, na níž výrobce sliboval postupné dodávání celé řady zbrusu nových příšerek.

„A jéje,“ zhodnotila celkovou situaci Hektorka.

Po snídani vyrazily děti do školy. Hektorka se nemohla dočkat, až se svěří se svým úžasným nálezem spolužákům. Ti budou koukat! Stálo ji sice hodně úsilí, aby vydržela sedět v lavici, ale počkala až do velké přestávky a teprve potom začala s vysvětlováním. Když třídě pověděla všechno o zvláštním nálezu, odmlčela se, aby si vyslechla, jak na spolužáky sdělení zapůsobilo. Ale co se nestalo! Místo aby se tvářili nadšeně nebo alespoň dostatečně udiveně, řekli Hektorce, že je lhářka, že si to všechno vymyslela.

„Myslíš si, že jsi teď nějak zajímavá, vid'? To by si moh vymyslet každéj,“ utrl se na ni Jakub. „Stačí k sobě poskládat pár nesmyslných slov a říct, že to napsali mimozemšťani. Na ufony si běž hrát domů s tím vaším prckem,“ přisadil si ještě, a vysloužil si tak u Hektorky čestné místo největšího třídního pitomce. Ostatní jen stáli a tupě mlčeli. Nikdo se nenamáhal, aby se jí zastal.

Tak, a to mám za to, že jsem se s vámi chtěla podělit o něco tak zajímavého, řekla si Hektorka našťavaně a zároveň jí bylo do breku. Tohle od nich tedy opravdu nečekala. Po celý zbytek vyučování kvůli tomu byla smutná. Pan učitel si její skleslé nálady všiml a po skončení poslední hodiny na Hektorku počkal, aby se jí zeptal, co se přihodilo. Hektorka si pana učitele vždycky hodně vážila, protože byl nejen velmi vousatý, ale také moudrý, a tak mu nakonec všechno popravdě pověděla.

Možná vám přijde divné, že se Hektorka rozhodla svěřit zrovna nějakému učiteli. Vždyť je dospělý a dospělí přeci na takové věci, jako jsou ufoňi, nevěří. A když jí nevěřily ani ostatní děti, proč by zrovna on měl? Jistě, obvykle by tomu tak skutečně bylo, ale tohle byl jiný případ – tenhle pan učitel byl z jiného těsta. A co je hlavní, sám byl mezi žáky považován tak trochu za ufona.

Pan učitel, o kterém je řeč, se odjakživa jmenoval Drbal, ale mezi žáky mu nikdo neřekl jinak než „profesor Klepler“. To jméno mu kdysi přiřkli studenti proto, že jeho největším potěšením v životě bylo vysvětlovat Keplerovy

zákony a zároveň byl jako každý vědec-nadšenec maličko „na hlavu“.

Jak už vás možná napadlo, profesor Klepler na škole vyučoval fyziku. Jeho nejmilejším koníčkem byla totiž od malička astronomie a k ní má právě fyzika nejbliž. Byl v tom oboru opravdu dobrý. Bedna, jak se říká. Ještě aby ne, když to jako praprapraprasynovec českého astronoma Cypriána Karáska ze Lvovic měl v krvi. Proto není divu, že dostával celý život nabídky, aby šel přednášet na univerzitu. Ale vždy, když profesorovi taková nabídka přišla, zarytě ji odmítal s tím, že nejlépe se mu pracuje s dětmi, protože jsou to ještě hlavy otevřené, a že své stávající místo neopustí, dokud bude živ. Žáci pro něho byli trochu jako rodina, neboť on sám nikdy žádné děti neměl. Vždycky to s nimi uměl a i oni ho měli rádi. Nikdo z nich by vám však nedokázal říct, kolik je oblíbenému učiteli vlastně let. Vypadalo to, jako by před tabulí stál a vykládal ty svoje Keplerovy zákony, ještě než školu vůbec postavili.

„Ukaž mi, prosím tě, to zrcátko,“ nastavoval učitel ruku. „Počkej, musím najít brýle. No skutečně, **LOYDYN-HINDUOV**,“ řekl, když se na něj podíval na vlastní oči. Hektorka mu nabídla, že si může prohlédnout i její slovník, ale on ji ujistil, že jejímu překladu věří.

„No to jsem tedy ještě neviděl. I když nemůžu tvrdit, že jsem něco podobného nečekal.“

„Jak to myslíte, pane učiteli?“ podivila se upřímně Hektorka.

„Vždycky jsem cítil, že nejsme jediné rozumné bytosti ve vesmíru. Bylo jen otázkou času, než se o těch dalších dozvíme.“

„Opravdu?“

„Jistě. Jednou možná vydám svoje teorie jako knihu. Bude se jmenovat *Zemšťané z planety Mimo a my*. Teď ale musíme být trpěliví a pozorní, abychom nepřehlédli další zprávu. Očekávám totiž, že se v blízké době ozvou znovu,“ uzavřel nadšený fyzikář celý případ.

Hektorka byla z jeho řeči docela zmatená, ale zároveň se jí ulevilo, protože získala ve svém učiteli nečekaného spojence. *Když mi nevěřili spolužáci, alespoň on mě nezklamal*, říkala si, když si v šatně nazouvala svoje fialové tenisky.

Jako každou středu pak vyrazila vyzvednout Vendelína z družiny. Venku přšelo, takže ho i s ostatními dětmi našla ve třídě, kde si s kamarády hráli na něco, co by se dalo nazvat „Nejpříšernější příšery celého světa, spojte se“, a bojovali proti všem nebohým lidem.

„Bacha, afroježek za tebou a střílí po tobě melouny!“ přivítal Vendelín sestru.

„Tovížejo,“ utrousila netrpělivě Hektorka, která už byla na jeho výšplechty zvyklá. Vendelín po ní pro jistotu ještě hodil nějakou zelenou modelínou, ale Hektorka podobný útok čekala a stačila se letícímu slizu vyhnout.

„Na, ať se pro ni zas nemusíš vracet,“ podávala mu raději hned aktovku, do té chvíle ležící v koutě. Vendelín se rozloučil s ostatními příšerkami ze své party a doběhl sestru, která už stihla vyjít ven. Déšť mezitím zesílil, a tak

sourozenci přidali do kroku, aby byli doma co nejrychleji a co nejméně zmáčení. Naštěstí to neměli daleko. Stačilo přeběhnout náměstí, projít parkem, za poštou zahrnout doleva a jejich domek už byl na dohled.

Jen co děti doma v chodbě přehodily mokré oblečení přes topení, běžel Vendelín do obývacího pokoje, aby si stihl nerušeně zapařit svou oblíbenou hru *Super Mario*, než se rodiče vrátí z práce. Hektorka se zavřela do svého pokoje a znovu vytáhla z batohu UFO-český slovník. Jen tak obracela stránky sem a tam a četla si různá slova. Byla to opravdu zvláštní řeč. Ve škole se jako cizí jazyk učila angličtinu, ale ta se proti tomuhle zdála úplně jednoduchá.

Asi po půl hodině už jí z těch šílených výrazů šla hlava kolem, a tak raději sundala ze skříně housle, svůj nejmilejší nástroj, který jí zatím vždycky pomohl vyčistit si hlavu. Nejprve jen chvíli zamyšleně bubnovala prsty na tvrdé pouzdro, polepené napůl sloupanými samolepkami, ale pak je vybalila a začala skutečně hrát. Potřebovala se něčím zabavit, než jí (alespoň podle pana učitele) ufoní pošlou další zprávu.

Když si přehrála všechny svoje oblíbené skladby, ještě trochu poklidila v pokoji, protože už se jí tam začaly vršit nedokončené ozdoby ze slámy, šperky z obrázků a spousta dalších výrobků, které tvořila ve velkém množství. Při dalším pohledu z okna zjistila, že venku mezitím přestalo pršet, a tak došla dolů pro Bastafána, aby ho vzala na obvyklou procházku.

Aniž by si nějak zvlášť uvědomovala, co dělá, zamířila opět na to místo na louce, kde všechno začalo. Možná doufala, že se tam zase něco stane. Nejspíš si říkáte, že takhle malá holka přece musela mít strach vydat se tam znovu, ale byla to z menší části zvědavost a z větší Bastafán, co jí k tomu dodalo kuráž. Bastafán, jako by chápal, jaké naděje do něho Hektorka vkládá, se snažil mít oči na stopkách, aby mu něco důležitého neuniklo. Avšak kromě několika rozbahněných louží a myších děr na louce nic nenašel. Také Hektorka se pozorně rozhlížela kolem sebe; pohled obrátila i k nebi, ale tam pluly jenom mraky, žádná vesmírná loď bohužel ne.

Když byla Hektorka dostatečně ošlehaná studeným větrem, zapískala na Bastafána, který se zrovna slastně ráchal v mokré trávě, a vrátili se domů. Tam už dorazili i oba rodiče. Tatínek se snažil popohánět Vendelína, aby ho mohl odvézt na trénink baseballu, zatímco maminka vybalovala nákup a začínala chystat večeři.

Rodiče chtěli, aby jejich děti trávily volný čas nějak smysluplně, proto dali Hektorku na housle a Vendelína na baseball. Hektorku hra na hudební nástroj bavila a šla jí skoro sama, zato plán udělat z Vendelína sportovce se jim nějak ne a ne dařit. Celý trénink vždycky jen rozesmával všechny spoluhráče svými obličejí à la smějící se tuleň a vyprávěl vtipy o „zblázněných karamelových jelitech“, kterým sice nikdo příliš nerozuměl, ale každý je přijímal se záchvaty smíchu. Ovšem když došlo na hru

samotnou, nikdo ho nechtěl do týmu. Vendelín vlastně dosud úplně nepochopil proč, ale snad to bylo proto, že pokaždé zvládl do týdne zapomenout pravidla, při pohledu na letící míček panikařil a nikdy si nemohl vzpomenout, v jakém směru se obíhají mety.

Na městečko Šklebín pomalu padala tma, byl skoro večer a pořád se nic nedělo. Žádní ufovi, ať už přátelští, nebo nebezpeční, na malém dvorku nepřistáli. Stála tam jen Bastafánova bouda, která byla navíc jako obvykle prázdná, neboť její jediný obyvatel trávil většinu času u Hektorky v pokoji. Pak ještě několik truhlíků s odkvétajícími muškátý a dřevěná zahradní lavička. Nikde známky po ničem neobvyklém. Hektorka se začínala pomalu smířovat s tím, že bude muset čekat přinejmenším do dalšího dne.

Ale potom ji něco napadlo. Kvapně se přesunula do svého pokoje, aby měla klid. Tady znovu, dneska asi popadesáté, vyndala z kapsy zrcátko a podívala se na něj. Uvědomila si totiž, že zatím se vždycky tolik soustředila na obsah vzkazu, že si ani pořádně neprohlédla zrcátko samotné.

Když ho teď brala do ruky, všimla si teprve, jak je lehké, přestože bylo celé vyrobené z nějakého kovu. Mělo oblé hrany a tvarem jí připomínalo rybkou. Na první pohled se zdálo šedostříbrné, ale když ho na světle všelijak naklápěla, zahlédla na něm probleskovat různé barvy od modré přes růžovou až po zlatou. Nic takového ještě nikdy neviděla. *Je to moc pěkné*, pomyslela si. Ale ze všeho nejzvláštnější bylo, že jako zrcátko vůbec nefungovalo. Vypadalo to,

že místo aby se od jeho povrchu světlo odráželo, vstupovalo jakoby do něj a pak postupovalo kamsi dál.

Hektorka si usmyslela, že se pokusí dát nějak zrcátku najevo, že včerejší vzkaz četla a porozuměla mu. Ale jak? Nejprve na něj zkusila zlehka zaklepat. Žádná odpověď. Potom ho zvedla do výšky očí a zpříma do něj pohlédla. Zase nic, ani kousek tykadla se neobjevil. *Ach jo*. Nakonec se rozhodla vyzkoušet ještě něco. Vzala zrcátko do levé ruky, natáhla ji před sebe a podívala se do něj. Přitom se pokusila trochu usmát, zvedla pravou ruku a nesměle zamávala. Jak pošetilé, říkáte si nejspíš. Ale pak se to stalo! Hektorka se lekla, div že tu vzácnost neupustila na podlahu.

Chladný kov rázem přestal být chladný. Pálil ji do dlaně, jako kdyby ho sebrala ze sluncem rozžhavené písečné pláže. Potíž byla v tom, že léto už dávno skončilo a zrcátko leželo po celou dobu v dětském podkrovním pokoji, takže to znamenalo, že se muselo zahřát samo od sebe. Z přední strany začala vycházet jemná záře, která postupně nabírala na síle, až se nápis nakonec rozžhavlil doruda. Slova jako by se působením vysoké teploty roztavila a na jejich místě se po chvílce ustálila nová, tentokrát česká.

**DOBŘÝ-ČAS-MEZI-VÝCHODEM-A-ZÁPADEM-SLUNCE-HEKTORKO
NAŠE-MY-NEMÍT-ÚKOL-NA-TEBE-UDĚLAT-STRAŠIDLO
NAŠE-MY-HLEDAT-ZÁCHRANÁŘ-OD-VÁS
NAŠE-DOMA-NENÍ-DOBŘÉ
NAŠE-MY-PROSIT-VAŠE-VY-O-POMOC**

Hektorka se při čtení posadila na postel. Leckdo by popsal nastalou situaci jednoduše tak, že jí údivem spadla čelist, ale to by nebyla tak docela pravda. Ve skutečnosti totiž jen lehce vytřeštila zelené oči a několikrát rychle zamrkala dlouhými řasami. Pak si krátký dopis přečetla ještě jednou. Ne, nemýlila se, znají teď dokonce její jméno. Až doposud měla stále možnost kdykoliv couvnout a dělat, že se v jejím životě nic neobvyklého nikdy nestalo, ale s tím byl od nynějška konec. Teď už byla do podivného případu zcela jistě namočená až po uši. Ještě štěstí, že je nemá tak dlouhé jako Bastafán.

Pokud tomu ale dobře rozuměla – a Hektorka byla, prosím pěkně, velmi chápavá –, říkal nový vzkaz, že se nemusí bát, že jí nechtějí ublížit a že jsou to naopak *oni*, kdo je v úzkých a hledá pomoc. Hektorka však vůbec netušila, jak by jim zrovna ona, docela malá holka z docela malého města, mohla být užitečná. Navíc ani Bastafán se rozhodně nemohl chlubit žádnými záchranářskými schopnostmi. Jediné, co kdy dokázal zachránit, byl špekáček, který starostlivě uchránil před zplesnivěním.

Kéž by tak Hektorka mohla zavolat panu učiteli a poradit se s ním! Ale starý a poněkud výstřední pán neměl mobil a pevnou linku pečlivě udržoval už několik let nefunkční, aby mu telefonáty nenarušovaly jeho poklidnou vědeckou zónu. Musela tedy vydržet do zítřka.

2.

Tajná domácí laboratoř profesora Kleplera

Přestože se na Zemi začínaly dít takové divné věci, čas plynul dál stále stejnou rychlostí a i dny v týdnu šly po sobě ve stejném pořadí jako dřív.

Dnes byl tedy čtvrtek a to znamená, že 6. A měla s panem učitelem Drbalem hodinu dějepisu. Teď je namístě otázka, co je tohle za pořádek – fyzikář a učit dějiny? Mezi žáky se šeptalo, že k tomu došlo takhle: Jediný dějepisář, který na škole byl a kterého všichni ze srdce nesnášeli, šel jednoho dne navštívit muzeum mučidel a už si ho tam nechali. Jako odborníka samozřejmě – trápit děti totiž uměl dokonale.

Ať už byly zvěsti pravdivé, nebo ne, ředitelka jeho hodiny zčásti přidělila právě panu učiteli Drbalovi. Ten s něčím takovým na stará kolena vůbec nepočítal, a úkolu se proto chopil velice svérázně. Když při vykládání narazil na něco, co nevěděl, prostě si to na místě vymyslel. A tak

se v jeho výkladu občas objevila bitva, která v historii nikdy neproběhla nebo v ní zvítězil generál, který v té době již slavil sté výročí úmrtí. Ale protože se ukázalo, že žáci mají jeho přetvořené dějiny mnohem radši než ty původní, dějepis mu už zůstal.

Dneska měl pan učitel Drbal vyprávět třídě o císaři Františku Josefu I. Ale protože na něj udělal Hektorčin včerejší objev ohromný dojem, rozhodl se, že nechá prozatím Rakousko-Uhersko Rakouskem-Uherskem, a při výkladu přeskočil na starověké pověsti o vzniku vesmíru. Vyprávěl o počátcích astronomie, nejdéle se zastavil u slavného Galilea Galileie a skončil historií prvních cest do vesmíru. Rozdal přitom třídě čtvrtky, aby si každý mohl výtvarně zpracovat, co ho nejvíc zaujalo. Hektorka si na konci hodiny všimla, že Jakub místo toho nakreslil opravdu ošklivého ufona se zrzavými vlasy a brýlemi nápadně podobnými jejím vlastním...

Když zazvonilo na přestávku, domluvil se pan učitel s Hektorkou, že až jí skončí vyučování, má za ním přijít do kabinetu, kde budou mít větší klid na poradu. Do té doby musela Hektorka přestát všechny posměšné úšklebky, kterými ji laskaví spolužáci neopomněli zahrnout. Ona ale věděla své a nenechala se jejich hloupými připomínkami rozhodit. *Však jednou uvidíte, že jsem mluvila pravdu*, pomyslela si, když si na lavici připravovala učení na další hodinu. Tou byl přírodopis, který měla Hektorka ze všeho nejraději, protože jim paní učitelka vždycky přinesla ukázat něco zajímavého – chlupaté housenky, brouky potápníky nebo takové hýbající se větvičky, které, jak už věděla, se ve skutečnosti jmenují strašilky.

„Měl jste pravdu, pane učiteli, opravdu o sobě dali znovu vědět,“ vyprávěla panu učiteli Drbalovi odpoledne novinky a byla u toho už o poznání klidnější, neboť počáteční překvapení z ní stačilo od rána trochu vyprchat. Dalo by se říct, že si Hektorka začínala pomalu zvykat na to, že s ní prostě komunikují mimozemšťané, a jako správné dítě s hlavou otevřenou si to dokonce začínala užívat jako úžasné dobrodružství.

Pak z kapsy vytáhla nadvakrát přeložený lísteček, na nějž včera vzkaz opsala, protože se bála s sebou zrcátko neustále nosit, aby ho někde neztratila nebo nerozbila. Tentokrát měl pan učitel už brýle na nose, takže se mohl ihned pustit do čtení. Když dočetl, nechal si znovu popsat, jakým způsobem se vzkaz změnil. To ho totiž zaujalo

snad ještě víc než zpráva samotná. Jako profesionální fyzikář a amatérský lovec záhad byl tady ve svém živlu.

„Pane učiteli, jak je možné, že znají moje jméno?“ zeptala se tichým hlasem Hektorka.

„Zdá se, že naši vesmírní sousedé umějí používat nějaký velmi rychlý způsob získávání informací,“ uvažoval profesor nahlas. „Jsou očividně velice inteligentní a jejich věda musí být na mnohem vyšší úrovni, než jaké jsme kdy dosáhli my. Ááá, tolik bych si přál poznat se s nimi osobně a porovnat své teorie s jejich znalostmi!“

Protože pan učitel usoudil, že by paní ředitelka neměla radost, kdyby věděla, že tahají na půdu školy nějaké ufo-ní záležitosti, řekl Hektorce, ať za ním v šest hodin přijde do jeho domácí vědecké laboratoře, kde zrcátko podrobí pečlivému zkoumání.

Hektorka pak odešla domů, ale dlouho se tam nezdržela. Vzala si jenom housle a svačinu z lednice a vyrazila jako každý týden na hodinu. Paní učitelka ji několikrát pokárala, že se dneska málo soustředí a nedodržuje správně pomlky.

Když dohrála poslední etudu, nevrátila se domů jako obvykle, ale zamířila podle profesora popisující cestu do jeho laboratoře, na níž si vždycky tolik zakládal. On už tam na ni čekal s množstvím nachystaných měřicích nástrojů.

Profesor bez dlouhého otálení přistoupil rovnou k věci. Nejprve zrcátko zvažil na starých rovnoramenných vahách, které si schovával ještě z dob svých studentských

let. Poté zkontroloval, jestli na zrcátko působí gravitace přesně podle Newtonova zákona, změřil jeho tepelnou kapacitu a elektrický odpor, počítal hustotu a tak dále. Všechny výsledky pečlivě zapisoval do předem připraveného protokolu.

Pak přišel na řadu mikroskop. Profesor chtěl zjistit, jestli nemůže být na povrchu zrcátka něco na způsob počítačových mikročipů nebo mikrofonů, jenomže tam nic takového nenašel.

Ale jakým způsobem to v tom případě pracuje? Povrch zrcátka rozhodně nebyl v takto velkém zvětšení hladký. Naopak na něm šlo pozorovat jakousi podivnou drsnatinu, která připomínala nerovnoměrně rozházené špendlíky s kulatou hlavičkou. Asi po čtvrt hodině střídavého přibližování, oddalování a zaostřování ho to nakonec trklo. U ufoního tykadla, ten jejich technický pokrok, to musí být něco!

Když už se na zrcátku nedalo nic dalšího změřit a do protokolu byl zapsán poslední údaj, jal se profesor vyvozovat závěr. „Takže: Z měření vyplynulo, že zrcátko je vyrobeno ze slitiny kovů, které se na naší planetě vůbec nevyskytují a které mají velmi dobrou elektrickou vodivost. A co je nejdůležitější – tohle zrcátko funguje na principu mikroUFOnů!“

Ptáte se, jak si tímto smělym tvrzením mohl být tak jistý? Profesor měl velice spolehlivou paměť, takže se dokázal rozpomenout, že na něco podobného už kdysi

